

Під тихий вечір

Богдан Лепкий

ОЗНАЙОМЧИЙ ФРАГМЕНТ

© Видавництво «Богдан». Усі права застережено.

Фрагмент надано для ознайомлення. Повна книжка — nashaknyga.com.ua

Повість-казка

Богдан ЛЕПКИЙ

Під тихий вечір

Printed by Trident Press Limited 210–216 Dufferin Ave., Winnipeg, Man., Canada.

Ця маловідома повість класика української літератури Богдана Лепкого розкриває і драму двох люблячих людей, яким за суспільними «законами» не судилося бути в парі, і проникнення в пануючі верстви населення віянь нового часу. Сумовита історія має казковий фінал. За щастя таки треба боротися! Текст подано за сучасним правописом зі значним збереженням лексичних, фразеологічних, морфологічних особливостей, притаманних мовленню письменника й характерних для галицької говірки періоду написання твору. Для широкого кола читачів.

Частина перша

I

Дивилася на осіннє листя.

Ніколи воно не є так розкішне, як тоді, коли боїться першого морозу. Ніби каже: — Дивіться, яке я гарне!

Спиніть зиму!

Веранда, на котрій сиділа, вповилася червоним виноградом. Він шелестів за подувом вітру, як шовкова сукня.

Ніби веранда вбралася на казковий балъ.

Долом стелився муравник, обшитий вінками вербен і петуній.

За муравником корчі, а там мур. Здовж муру перешіптувалися білі берези і тулилися до себе молоді смеречки.

За муром — ліс.

З лісу летіли листки, як підстрілені птахи.

Один впав їй на коліна.

«Вже листки з грабів облітають. Осінь... А який гарний!»...
пришпилила собі до грудей. «Мабуть, до лица мені... Осінь...»

Не чула, як заїхав повіз.

— Пан з Підбереззя, — сказав покойовий.

— Преси сюди, на веранду.

Заскрипів паркет, відчинилося кількоро дверей і на веранді появився здоровий, рослий, але вже добре сивавий мужчина.

Пішла йому назустріч і простягнула руку.

— Я гадала, що ви проходитеся понад морем, або сидите при рулеті, а ви знов у нашім, Богом забутім куті.

— Нашому братові, як не чує диму з рідного комина і не бачить своїх стіжків, і як не має на кого від самого ранку гукати, то... скучно. Мені вдома найкраще...

Старіюся.

— Таку то новину ви мені привезли? Гадала, що відмолодію, слухаючи ваших оповідань, а ви: старіюся...

— Що гадав, те й сказав. А що ж ви, пані?

— Я також старіюся.

— От і тюпав. Не знаю, що й казати.

— Найкраще не кажіть нічого. Обое старіємося... Сідайте і дивіться. Правда, як тут тепер гарно? Куди гарніше ніж літом. Яке багатство красок! Особливо тут, де сонце пробивається крізь лісову глушу. Як там кожнісінький листок дрижить, ніби тішиться.

— Ніби згадує, як ще був зелений.

— А здовж муру така глибока тінь, аж фіолетна.

— Ніби старече задовілля.

— Лиш осика заєдно тремтить.

— Як людське серце, пані.

— А з липи листя паде й паде.

— Як нездійснені мрії.. Гарна, дійсно гарна осінь.

І краща тут, ніж над морем, і куди краща від літа і від весни. Весна зелена, дурненька, а осінь вдумлива, — вона вже пережила літо.

— Як ми.

— Як я, дорога пані!

— А якщо — ні?

— Не знаю.

* * *

І вони на хвилину замовкли. Вітер конче хотів обсипати їх голови листками, та не міг. Листки відбивалися від даху над верандою і тихо лягали на стежку.

— А я все-таки люблю літо, — сказала вона.

— Літом наливається колос.

— І паленіють овочі.

— І рояться бджоли...

Замовкли.

— Особливо люблю, як по довгій погоді надтягає буря.

І така, знаєте, грізна, зловіща, з громами й блискавками.

Я така тоді неспокійна, так чогось жду.

— Нам судилося ждати, — промовив коротко й різко.

Глянула на нього і на його устах, отінених сивіючим вусом, побачила гіркий усміх.

Почув цей погляд і, притуплюючи ногою, повторював:

— Ждати, ждати, ждати.

Сонце вибігло на лісову дорогу і засміялося всією силою своєї кольористичної фантазії.

— Як гарно! — сказала прижмурюючи очі.

— Ви горите ціла, мов в авреолі 1.

— Не дивіться на мене, лиш на красу природи.

— Дивлюся на красу.

— Бачите, як паленіють рожі? Вони ворущаться, дрижать, ніби дишуть, ніби хочуть розхилити уста і сказати: «як гарно!».

— А вербени як пахнуть!

— А тютюн!

Нахилилися над поруччя і все щось нового й гарного відкривали в городі. Нараз їх голови стрінулися... Стрепенулися...

Сонце ще раз усміхнулося і сховалося поза пні дерев.

З лісу повіяв вечірній холодок.

— Пардон! — сказала, поправляючи волосся.

— Простіть! — промовив, кланяючися злегка.

Взяла до рук книжку і перегортала її. Він ходив по веранді.

Листя вже не мерехтіло, гасли розкішні барви квіток, та зате пахощі прямо одурманювали їх.

* * *

— Простіть, ласкава пані! — сказав, стаючи нагло перед нею... забув, що я не в себе.

— А невже ж ви в себе ходите так нервово?

— Ходжу не раз цілими годинами, як звір по клітці.

— То зле.

— Чому?

— Денервує.

— Кого?

— Вас.

— Мене денервує самота.

— Мене також...

— З того висновок...

— Мовчіть!... притулила палець до уст.

Тиша. Лиш вітер шелестів листками.

— Добре вам казати, пані, — мовчіть! Але як? Я не мумія, я живий чоловік. Набридне гукати на челядь і з економом балакати про штучні погної. Хочеться іншої розмови. Але з ким?.. А ви: «мовчіть»!

Тепер вона замовкла.

— Скажіть, будь ласка, з ким? — питався вдивляючись у її глибокі, сині очі.

— Сідайте! — відповіла й показала рукою на плетений фотель біля себе.

— Га, що ж! Спасибі і за це. — Сів.

— І, — заспокоїтєся.

— Постараюся, ласкава пані. В моїм віці воно й не так то важко...

Повівав вечірній холод.

— Холодніє, — сказала, шукаючи якогось слова, щоб нав'язати обірвану розмову.

— Холодним вітром від надії уже повіяло. — Так, так.

— Деклямуйте далі.

— Я не деклямую, я лиш із серця говорю те, що колись сказав великий поет. Дивно, як слова великих поетів не старіються ніколи; усе старіється, а вони — ні.

— На те вони й великі, — відповіла, вриваючи розмову.

Нічліжани гнали коні на пашу. Узліссям блукала пісня:

Ой горіху, горіху, та й горіхове зерно,

Любив я дівчину, не знаю, чи возьму,

Бо не знаю, чи ся верну.

Гей- ей!

Це «гей!» відбивалося далеко луною, ніби воно не з грудей людських виходило, а з лісів і з очеретів, — ніби поля й очерети зітхали вічним смутком.

Над лісом викочувався місяць; не золотий, а срібний; зразу ріжок, а там і цілий серп. І, ніби зерно з-під серпа, сипалося із нього срійво сріблисте.

— Знаєте, пані, що? — сказав нараз. — Коли б я вдруге прийшов на світ, і був молодим, то не хотів би ні маєтків, ні слави, — пощо вони? — тільки хотів би я бути парубком здоровим і гнати коні на ніч, на пашу і пісню, такою, як оця, давати знак коханій дівчині з другого кінця, куди я їду.

— Щоб вибігла до вас, коли мати засне.

— А, так! Щоб вибігла до мене... ми вкупі б слухали те, що ніч нашіптує полям і лісам до вуха.

— Дивіть! Я не знала, що ви такий романтик! Знаєте, що я вам пораджу.

— Що?

— Не чекайте, аж коли вдруге прийдете на світ, бо можете довго чекати, лиш...

— Кінчіть те: — «лиш».

— Читали ви «Фавста»?

— Як же ні?

— Так покличете Мефіста, щоб вам знайшов яку Гретхен, їх багато на світі. Вони не переводяться ніколи... А може, вам... і Мефіста не треба... — додала жартівливо.

— Хочете бути злобною, ласкава пані, але воно вам не вдається. Я не шукаю Гретхен.

— Чому?

— Бо не хочу.

— Так не нарікайте.

— Я й не нарікаю. Я тільки балакаю з вами по щирості, як з доброю знайомою. З ким же мені й побалакати щиро, як не з вами?

— Дякую за довір'я.

— Вдячність по моїй стороні. Але, вертаючи до речі, то ви дуже добре знаєте, чому я не шукаю Гретхен.

— Я?

— Не лукавте! Дивіться, який гарний вечір. Може, останній цього року. Може, за кілька днів тут, де тепер цвітуть останні квіти, лежатиме білий, зимний сніг. Зачините двері від веранди, Антоні розпалить огонь у коминку і ви, обтулені хусткою, будете вдивлятися в полумінь, згадуючи і літо, і осінь, і, може, може, навіть нашу нинішню розмову. Навіщо дурити себе? Чому не побалакати

нам щиро?.. Я вам розкажу казку, не казку, а правду, себто повість, яку збираюся писати.

— Ви? Повість?

— Невже ж це така диковина? Хто нині повістей не пише? Поем не читають люди, бо тепер на повісті мода.

Так уявіть собі, що я довгими, зимовими вечорами не маю що робити і пишу повість. Вам, як добрій знайомій, як найближчій мені людині, — не перечте! — як найближчій мені людині, розказую її зміст... Хочете послухати?

— Розкажуйте. Я ціла перемінилася в слух.

— Але перше принесу вам шаль, щоб ви не замерзли, добре?

— Які ви уважні. Принесіть.

* * *

Приніс, закинув їй на плечі, сам сів у плетений фотель і став крутити цигарку.

— Дозволите курити?

— Чому питаєтеся? Конвенанси! Розкажуйте, бо я цікава.

— Зміст моєї повісті такий.

Він закурив цигарку і, пускаючи дим набік, через поруччя веранди, оповідав голосом спокійним, декуди навіть ніби жартівливим.

II

— Був раз студент, попович, пильний, талановитий, моральний. Усміхнувся.

— Чого смієтеся? Невже ж це смішно, що він був моральний?

— Ні, не те. Лиш, бачите, я собі пригадав смішну сценку з життя цього хлопця. Було це так. Він нижчу гімназію кінчив у Бучачі, а до вищої привіз його батько в місто Б...

Треба було знайти станцію. Ви не знаєте, що воно таке.

Звичайно, якась удовиця, часто-густо по священику, брала учеників на мешкання і на харч, пильнувала їх, щоб вчилися,

обпира́ла і сама попри них якось перебивалася крізь життя; це й називалося — станція!

А були, знов, фактори, що раяли станції. З початком шкільного року стояли вони «на рогатках», і як над'їде батько зі своїми синами-школярами, то вони й пристають: «Єгомосьць! Я вам таку станцію дам для ваших синів, що їм буде як у рідної мами».

І до нашого героя причепився такий фактор, та й повів на станцію. Вийшла старенька їмость 2: «Пані, — каже, — я вам такого студента припровадив, що будете його до самої смерти пам'ятати. То хлопець з морелями. (Хотів сказати з моральми, цебто моральний).

Тії морелі пригадав я собі тепер і сміюся... З морелями!

На тій станції мій герой і скінчив гімназію.

Як був у сімей клясі, приїхав візитувати гімназію інспектор.

На кінцевій конференції З сказав: «У вас, пане директоре, в сімей клясі є один ученик, котрому я нині дав би свідоцтво зрілості, бо шкода, щоб ще один рік у вас сидів. Але не маю права».

Так і просидів мій, «моральний» ще рік у місті Б.

Мав п'ять лекцій по п'ять срібних, приготавляв п'ятьох товаришів до матури і п'ятого липня о годині п'ятій здав іспит зрілості з відзначенням.

Того вечора в міській касині сказав секретар Ради Повітової 4 до податкового поборця 5, заповідаючи всім без аду́та 6: «І хто б то був, пане добродію, подумав, що з такого дурного міста вийде такий мудрий хлопець».

А поборця, подумавши хвилину і заповідаючи в свою чергу «контра», відповів: «З нашого міста, «пане дзеяшку», виходили колись дуже мудрі люди, поети, біскупи, навіть міністри, воно що лиш з тої пори, як утворили Раду Повітову, нараз здурніло».

* * *

Провівши вакації на селі у батька-мами мій «моральний» вибрався на університет до Відня. Скоро вивчився по-німецьки і на природописнім відділі робив такі поступи, що на нього дивилися, як на budouчого доцента.

— Мав сиві очі, високе чоло, русий вусик і голос подібний до звуків віолончелі. Правда? — перебила графиня.

— Так, пані, ви вгадали. Він навіть грав на віолончелі, але як ніхто не слухав.

— Гарний був.

Доктор поправився у кріслі.

— Щоб гарний — того не скажу. Симпатичний. Про красу не дбав, не старався подобатися людям.

— Але у жінок мав щастя.

— І того не вмію вам сказати. Знаю тільки, що інспектор був не від того, щоб женився з його сестрінкою.

— А він?

— Йому вона навіть подобалася. Але як запримітив, що інспектор має такі наміри, — відсунувся.

— Як то відсунувся?

— Це було так. Скінчивши філософію (прийшов просити о суплентуру 7) Тоді не було місць, прохачі відходили з нічим. Але його привітав інспектор дуже ввічливо і казав, що для нього місце має. Розговорився. Малював йому веселі образи будучности, як то він купить собі хату, розведе сад, город, пасіку і буде далі студіювати природу, — практично. Ожениться. Казав, що навіть дівчину має для нього. Натякнув яку. Мій герой догадався, що це інспекторова своячка. Пішов і більше не вернувся. Подання о посаду не вніс...

— Дивак! При чому тут дівчина? Що вона винна, що її дядько необережно забрався до діла?

— Ваша правда. Він був дивак. Мав хоробливу амбіцію.

Хотів усього добитися власною працею, без протекції, котру ненавидів. Може, він і зле зробив, а може, так і писане було в книзі життя, його і її... Дозвольте скрутити цигарку?

— Крутіть і куріть. Люблю як вечером мерехтить огник і снується димок. Це додає оповіданню життя.

— Бо воно мертво?!

— Навпаки. Ваш герой мене дуже цікавить; я його ніби знаю... — казала всміхаючися графиня. — Але я все-таки стою на своїм, що цигарка оживить ваше оповідання. Знаєте, як воно гарно, як пастушки лишать огонь на стерні і як димок з нього снується. Я не поетка, не вмію сказати того, що чую, але чую. Оповідайте!

— Мій герой, — говорив доктор, струшуючи попіл з цигарки, — сказав собі: «буду лікарем». А щоб добути на студії гроші, став домашнім учителем в одного графа, — «гувернером», як тоді казали.

Зразу почував себе ніяково. До обіду сідали у фраках, розмови велися, як діялоги в театрі, треба було числитися з кожнісіньким словом. Хлопець, котрого вчив, була добра, але розвезена дитина, — одинак. В нього замолоду вмовляли, що він будучий дідич цілого, доволі великого маєтку, а це тяжко погодити з основами педагогіки, котра від ученика вимагає деякої покори супроти науки, а пошани супроти учителя. Хлопець знав, що «гувернерові» платять і що як він не схоче вчити, то наймуть другого. До того різниця обряду й національності, це теж не без значення. Не раз мій герой хотів кинути своє «добре місце», їхати до Відня, бідувати, але бути паном свого часу, бути вільним і неприниженим. Але тримав його великий, гарний став, у котрім він залюбки рився, розсліджуючи його фавну і флору, тримали його великі ліси, повні всяких дерев, корчів і тримала його...

— Хто, хто такий? — перепитала зацікавлена графиня.

— Вона... — відповів і ввірвав.

* * *

Пішов до передпокою і приніс попільничку.

Графиня притулилася до поруччя веранди і чула, що її серце починає голосніше бити. Ніби годинник лежав на столі перед нею і чикав. Значив хвилини, котрі минули в безвісті осіннього, тихого вечора.

— Чому не розкажете далі?

— Бо я гадав, що ви задрімали, й не хотів вас будити, ласкава пані.

— Гадаєте, що я вже така стара бабуса, що де лиш голову притулю, там і сплю.

— Ні, тільки знаю, що я не повістяр і не вмю оповідати цікаво. Моя повість скучна і не тяжко при ній заснути.

— Критику оставте другим, а самі кажіть, що за «вона» тримала вашого філософа в палаті графа і не пускала його до Відня.

— Граф'янка, старша й одинока сестра його ученика, їй тоді було літ яких 15. Зразу дивився на неї як на дитину.

Помічав її рухи, потопав у синіх очах, повисав на всміхнених устах, любувався нею, як весняним ранком.

Як розказувала, які то квіти через ніч розцвілися, або як її кінь цукор з руки взяв поміж зуби, цукор з'їв, а руку висунув і облизав, то здавалося йому, що сонце ясніше світить, що дихати легше його грудям. З кожним днем більше прив'язувався до неї, хоч того й не помічав. Чекав обіду, щоб побачити її, будився з гадкою, що вона робить тепер? Боровся з серцем своїм, але знав, що воно побідить. Любив її...

На хвилину спинився і ніби надслухував, піднявши брови вгору, при чім очі його більшали, а чоло морщилося, як на воді хвилі.

— Причулося вам щось?

— Ніби хтось їхав і — став.

— Це спомини їхали до нас, мій пане, і спинилися на калиновому мості, — відповіла графиня. — Розкажуйте!

* * *

— Перестав дивитися наї неї, як на дитину, й відповідати, як відповідають дівчаткам. Став поводитися з нею, як з панночкою.

Вона це відчула і не вбігала до покою, в котрім він «робив лекцію» з братом, і не кидала на стіл сніп свіжоназриваного зілля, і не питалася, щебечучи, як пташка: «А що це, що це, що це»?

І, вертаючи з купелі, не розказувала, що риба переплила попри її ногу і що не хотіла розбиратися, бо бузьки ходили по болоті. І вже не називала його: «пан Михайло», тільки «пан професор» і паленіла по самі вуха, як сам на сам стрінулася з ним у парку. Ах, яка вона тоді була гарна!

Перервав, сіркаючи сірник, бо цигарка чомусь йому гасла.

— Підождіть. Подзвоню, щоб Антоні подав вам трубуку 8.

— Дякую, ласкава пані. Я люблю кручені цигарки.

— Так вони вам усе чомусь гаснуть.

— Мабуть, повітря вогке.

— То ходім до покоїв.

— Якщо прикажете, пані.... — В його голосі чути було збентеження, котрого перше не помічалося.

— Я не приказую. Тут так гарно. Місяць посріблює нас, а тіні ніби підслухують, чи не говоримо що злого. Не розуміють, що «зло» вже геть поза нами.

— Його, мабуть, і не було ніколи. Було непорозуміння.

— Між нами?

— Ні, кругом нас.

— Добре кажете: кругом нас непорозуміння... Але скажіть, будь ласка, чому ті непорозуміння лягають між людьми, як колоди, а вони їх не вміють зіпхнути з дороги до щастя?

— Чому?.. Послухайте далі мого роману.

— Говоріть! Я ціла, як бачите, перемінилася в слух.

Тільки не малюйте так гарно своєї героїні, бо я жінка і мені жінки не так-то дуже цікаві.

— Але я мужчина і мене жінки цікавлять, а зокрема та одна.

— Одна? — і глянула на нього прижмуреним оком. — Ну, говоріть!.. Гарно слухати про минуле.

— Якщо воно гарне.

— Над минулим мерехтить якесь особливе сяєво краси.

— Як над головою святої.

— Все, що погане, забувається, остається гарне і добре.

— У тих, що самі гарні й добрі.

— А в злих?

— Злі тямлять зло. Плекають в серці пімсту.

— Так гадаєте?

— Коли б не те, не було б стільки злого на світі, бо зі злого родиться зло.

— Що ж тоді нам робити?

— Забувати зло, а тямити про добре. Поборювати себе.

— Побіда над собою — найбільша з побід. Правда?

— Так, пані. Правда, — до котрої дійшли ми, стоптавши власне щастя.

* * *

Замовкли... Місяць сховався за хмару, але за хвилину знов виринув на небо; був як ілюстрація до пісні, котра лунала над ставом.

І блідий місяць на ту пору

Із хмари де-де виглядав,

Неначе човен в синім морі,

То виринав, то потопав.

— Гарно співають, — сказала зітхаючи вона.

А він питався:

— Хто це співає? Якись інтелігентні голоси.

— Це товариство з приходства. Нині неділя. Син і доньки на вакаціях, приїхала молодь із сусідства, їздять човном.

Цей високий сопран — то старша донька декана, а цей низький бас — то учитель з прилученого. Правда, як гарно підходять їх голоси до себе? Але він, тільки учитель, а вона — деканівна. О, чуєте, як їх голоси, то наближаються, то розходяться, ніби виказують цілу якусь драму.

— Тиху драму.

— Тих тихих драм аж забагато в світі.

— І я теж знаю одну.

— Догадуюся... Та ви не заговорюйте. Знаємо вас!

Ви мистець в недоговорюванню, в балаканню павзами тощо.

У вашій повісті, певно, будуть цілі низки точок. Уявляю собі.

— Коли ви собі уявляєте, то й розказувати не треба, бо в уяві все краще.

— Ох, які ж бо ви, — кажіть!

І він хоч-не-хоч став розказувати далі.

* * *

— Мій герой і нестямився, як минув рік. До нього привикли і він став привикати. Навіть господар дому, хоч великий пан, став відноситися до нього не як до гувернера, а ніби до якогось зубожілого свояка. Казав йому: «Пане Михайле». Вертаючи з вистави в столиці, привіз йому золоту цигарничку на спомин. Був це аристократ якоїсь окремої породи. Гордий на свій рід і маєток, але з пошаною до розуму і Божої іскри. Не раз говорив до сина: «в найкращім роді лучиться двох-трьох туманів, або «галаганів» і споганять рід. Найбільший маєток стопиться, як сніг на сонці, а те, чого навчишся, те, що тобі провидіння дало, як надзвичайний дар, зостанеться тобі».

Мав гарну бібліотеку, передплачував багато часописів і читав наукові й літературні місячники. Не був ні картяр, ні гуляка, не любив ловів і над усе цінив свободну, товариську розмову в гуртку недурних людей. Одним словом, «білий крук».

Намовляли його, щоб кандидував на посла. Не хотів. Казав, що політики не любить, бо це велике шахрайство. «Виберуть мене селяни, а я за те працюватиму на їх шкоду; не хочу, це нечесно. Хай їх заступають ті, що можуть боронити їх інтереси.

До селян відносився теж не так, як інші. Не знижувався до них, не дбав про популярність, але й не визискував їх і де тільки міг, там робив добре. З лісів давав дрова на школи, погорільцям помагав відбудуватися, як хто попав у біду, то витягав його «за вуха», — словом, як на наші відносини, був пан, яких зі свічкою шукати.

• • •

Далі — у повній книжці «Під тихий вечір».
nashaknyga.com.ua